

Ksiądz Prałat Jan Bukowiec

Ksiądz prałat, honorowy kanonik kapituły katedralnej w Tarnowie. Urodził się 19 lipca 1934 roku w Żmiącej w rodzinie o bogatych tradycjach religijno-patriotycznych jako syn Józefa i Zofii z Tokarzów.

Rada Miasta Limanowa uchwałą Nr XIV/79/2007 z dnia 26 października 2007r. nadała Księdzu Prałatowi Janowi Bukowiec tytuł **Honorowy Obywatel Miasta Limanowa**.

Jego niezwykle, wielce pobożny dziadek Piotr wznosił w Żmiącej kaplicę, gdzie potem pobudowano kościół. Księdzem był jego stryj Wojciech. Siedmioklasową szkołę powszechną ukończył w rodzinnej wsi. W 1947 rozpoczął naukę w Gimnazjum i Liceum w Ujanowicach. Maturę zdał w 1951. Okres ten łączy się z zastrzeleniem w 1950 roku brata Władysława b. AK-owca przez Urząd Bezpieczeństwa w lasach pod Jaworzem i aresztowaniem w 1952 brata Kazimierza oraz siostry Heleny za działalność niepodległościową, osadzonych w najcięższych więzieniach, m.in. w Krakowie na Montelupich, Rawiczu, Wronkach, w obozach pracy w Knurowie koło Rybnika, Grudziądzu i Fordonie, uwolnionych w 1956. Po maturze Jan pracował jako ochotnik w PGR w Chełm w okolicach Szczecina, unikając wcielenia do „Służby Polsce”. Do Żmiącej wrócił w czerwcu 1952, co zbiegło się ze śmiercią ojca. Jesienią 1952 wstąpił do Seminarium Duchownego w Tarnowie. W 1953 zmarła jego matka, wskutek czego siostra Stefania przerwała studia na KUL w Lublinie, by zająć się domem i gospodarstwem. Świecenie kapłańskie ksiądz Jan otrzymał w 1957 roku i odprawił 6.10.1957 mszę prymicyjną w Ujanowicach.

Na pierwszej placówce duszpasterskiej w Czchowie spędził 3 lata, zajmując się katechizacją oraz opieką nad młodzieżą. Potem była Brzeźnica Dębicka (1961-1964), gdzie uczył religii m.in. w Technikum Chemicznym i klasach zawodowych na osiedlu w Pustkowie. Do Limanowej przybył 25.11.1964 i do 1969 był wikariuszem w Sowlinach przy księdzu Władysławie Ślęku (p. biografia), a także pracował z młodzieżą w LO, Liceum Pedagogicznym, Technikum Ekonomicznym i klasach zawodowych. Nieformalnie był kapelanem Szpitala Powiatowego, a od 1976 formalnie kapelanem nowego szpitala i przez 12 lat notariuszem dekanatu, odpowiedzialnym za duszpasterstwo rodzin. Po odwołaniu z tej funkcji został wicedziekanem, nadzorującym m.in. pracę w Caritas i organizującym pomoc potrzebującym. W 1969 przejął obowiązki administratora parafii i budowniczego kościoła w Sowlinach. Wystosowano dziesiątki pism, listów i próśb w tej sprawie, a W. Gawron (1908-1991, p. biografia) dołączył list Polonii amerykańskiej. Uwieńczeniem tych starań była pozytywna decyzja wojewody nowosądeckiego na budowę nowej kaplicy, wydane w 1975.

W 1979 rozpoczęto wykopy pod budowę kościoła. W t.r. papież Jan Paweł II poświęcił w Nowym Targu kamień węgielny, który w roku 1980 został wmurowany przez ordynariusza tarnowskiego, biskupa J. Ablewicza. Władze świeckie wydały 6.12.1980 dekret uznający parafię w Sowlinach i zatwierdziły proboszczem ks. Jana Bukowca. Jako proboszcz parafii pod wezwaniem Św. Stanisława Kostki w Limanowej-Sowlinach i równocześnie kapelan szpitala, przyczynił się do uruchomienia w 1977 roku kaplicy szpitalnej. W okresie stanu wojennego pełnił funkcję delegata tarnowskiej kurii ds. niesienia pomocy rodzinom internowanych, a następnie był zastępcą dziekana limanowskiego dekanatu. Nadal głównym jego przedsięwzięciem wraz ze wspólnotą parafialną było wzniesienie kościoła. Budowano sposobem gospodarczym, borykając się z ogromnymi trudnościami. Kaplicę (dolny kościół) poświęcono w 1984, a 16.05.1993 poświęcono plebanię i konsekrowano nowy kościół, co było ukoronowaniem jego 18-letniej, pełnej poświęcenia pracy, w tworzenie nowej parafii. W t.r. poświęcił kaplicę dla pensjonariuszy w Domu Pomocy Społecznej, której stworzenie wydatnie wspomógł. Również w 1993 ordynariusz tarnowski przyznał mu tytuł honorowy kanonika kapituły katedralnej w Tarnowie. 16.11.1997 uroczyste obchodzono w sowlińskiej parafii 40-lecie jego kapłaństwa, a burmistrz odznaczył go odznaką Za zasługi dla Miasta Limanowej (18.06.1998). W roku swego jubileuszu przyczynił się do usunięcia skutków powodzi z lipca 1997, która spowodowała znaczne zniszczenia kościelnej budowli. W 2004 roku przeszedł na emeryturę, pozostając rezydentem w parafii. W Plebiscycie „Gazety Krakowskiej” został nominowany w gronie 16 osób na Człowieka Roku 2002 za całokształt zasług i pracy na rzecz potrzebujących. Z okazji 25-lecia powstania Solidarności (2005) otrzymał dyplom i okolicznościowy medal za pracę dla tego ruchu.